

BIRUITORII

Prim redactor: ION FĂTOIU

ZIAR AL REGIONALEI A V-a

CONSTANȚA

DIN ADÂNCURI
SE INALȚĂ
BIRUITOR
LEGIONARUL

Prima jertfă legionară

Astăzi, Vineri 22 Noiembrie 1940, se împlinesc 7 ani dela moartea primului martir căzut în lupta dreaptă a CĂPITANULUI, pentru învierea neamului și pentru salvarea Crucii lui Iisus.

VIRGIL TEODORESCU!

PRIMA JERTFĂ LEGIONARĂ!

El a căzut la datorie, răpus mișelește de unele oarbe ale guvernului asasin al călăului I. G. Duca.

Din acea zi, au trecut ani mulți și grei de crime și nelegiului peste mormântul sfânt dela Hârșova.

Mucenicia lui a rodit însușit și înmilit. Călăul a fost doborât de trei sfinți Nicadori, cari au răz-bunat neamul.

Dar, mai apoi, s'au ivit alți călăi și mai odioși, setoși de sânge, care-și pusese în gând să su-grume neamul.

Sângele a curs din belșug.

Doinele au devenit și mai sfâșietoare pe pla-lurile îndoliate ale țării încrămite și brazil își aplecau în vuet creștele la pământ, în munții cari au fost martori de veacuri a nenunțatelor drame trăite de acest pământ desnădăjduit.

7 ani. Mari și aspri, de stăncă!

La Hârșova, pe malul bătrânului Danubiu, Vir-gil Teodorescu, cel dintâi crainic al unei noi vieți, își doarme acum somnul liniștit, ascultând eternul glas de ape: DIN ADÂNCURI SE INALȚĂ BIRUITOR LEGIONARUL!

La căpătâiul lui, au venit să se închine IMPĂ-RATUL VREMLOR ROMĂNEȘTI, CĂPITANUL și **NOTA**, Îngerul Domnului Iisus.

Astăzi, țara verde, a cohortelor de martiri și mucenici, se descoperă înflorată în fața primei jertfe legionare, strigând un cutremurător: PREZENT!

ION FĂTOIU

Primul căzut

de TRAIAN PUIU

Eram în plină campanie. De cu seară ne sosise bogat material de propagandă. Eram cei mai fericiți când prin toate ungherele caselor pu-ținilor noștri camarazi, ai a-celor vremuri, reușeam să do-sim câte un braț de valoroase atife. Planul se făcuse. Ră-măsese hotărât, ca cea mai mare surpriză a zilei de 22 Noemvrie 1933. Echipa celor mai siguri fusese întocmită. Eram șapte la număr și că-tre orele patru din noapte a-figajul a început cu febrilita-te. N'a durat însă mult.

Sergentii dresați erau mai vigilenți ca oricând. Am fost somați chiar de primul agent al „ordinii publice”. Actul nostru era sacrilegiu și total-mente reprobabil în raport cu „liniștea și siguranța Statu-lui”.

Prin alarme prelungi, un întreg detașament de gardi-eni ne încercuiseră. Ne po-teau cu forța pistoalelor, ga-ta de foc, sub paza bolțelor chesturei.

Situația devenise critică. De ne lăsam duși am fi fost re-ținuți, și noi, cu zilele pentru „anchetă”. Imbecili turmenta-ți, încurajați de prefect pe li-nia tuturor irresponsabilită-ților, se transformaseră în tro-zi grupului nostru, turbulent al bunelor orânduiri. Orice argumentație era de prisos. Eram pur și simplu în fața unei gicane liberalo-guvern-mentale.

Dar chiar numai atâtea de-

ar fi fost și de n'ar fi inter-venit bestialitatea și pornirea plină de nejustificată ură a foștilor agenți ai ordinei, cu siguranță că nu s'ar fi ajuns la crimă. Ura-i făcută însă să nu aibe margini. Cu toate sforțările noastre de a evita conflictul — căci ne doream cu orice preț libertatea, — nu s'a putut opri declanșarea fu-riei.

Unul dintre cei mai zeloși, apasă pe trăgaci și pocnește un foc de revolver în tihna nopții. Apoi altul și altul. Nu m'am putut lămuri ce-a fost decât când în dreapta mea, răsucindu-se pe vârfuri, s'a prăbușit un camarad.

Era Virgil Teodorescu! A fost groasnică priveliștea. Cri-minalii puși în fața unei cru-de realități își desgoleau ne-mernicia încercând să fugă. Ne-a fost destul să prindem unul, ca apoi tot ansamblul să fie disecat în fața primu-lui procuror.

În mai puțin de două ore, toate procesele verbale erau dresate. Noi rămăși șase, mai grei de gânduri ca oricând, coboram în dimineața zilei de 23 Noiembrie, acum șapte ani, treptele chesturii. Eram deslegați de penalitatea legi-lor pământului.

De atunci s'au scurs atâția ani și câte jertfe au mai că-zut... încât mă întreb: din-tre muritori cine poate fi a-tât de larg la suflet să cu-prindă atâtea risipă de jertfă?

Virgil Teodorescu, cel dintâi căput pentru biruință și înalta
pile deprimare, ne îngroaște mereu prezent, la chemarea noastră
depetată din neac în neac.

22 Noiembrie 1940

Loni Lince

Concepția eroică a jertfei și a morții

Când toate mijloacele de luptă sunt epulzate, iar forța adversă încă nu este zdrobită, ce-ace luptătorul n'a reușit în via-ță să rezolve, va isbوتي după moarte. În supremă încercare, împotriva forțelor răului, el va uza de ultima sa armă, propria cenușă. Se va jertfi.

Jertfa de sine este manifesta-rea în cel mai înalt grad a ener-giilor umane.

Toate uneltirile, toate mașina-țiunile, toate piedicile omenești, ori cât de formidabile ar fi, cad în fața acestei noi poziții a spi-ritului, poziția de dincolo de viață. Fial lui Dumnezeu însuși, jertfindu-se, a desrobii lumea din păcat. Martirii primei ere creș-tine au lavins forța păgână care i-a ucis. Moța și Maria jertfindu-se în luptă creștină, sângele lor a rodit biruință. Căpitanul și mii de legionari uciși, au răscum-părat păcatele neamului și ne-au adus biruința.

Orice moarte înseamnă elibe-rare. Moartea pentru o credință, pentru un ideal înseamnă însă descătușare individuală și libe-rarea colectivității pentru care ero-ul a căzut.

Ori unde a căzut un luptător pentru ideal, el a biruit adver-sitatea. Morind, el a exorpat bi-ruința pentru care a căzut. Vir-tual idealul său este împlinit, căci dacă aceasta nu se vede imediat, în orice caz, momentul morții eroului dă certitudinea realiza-rii lui.

Nu pentru că moartea în sine ar însemna ceva. Nu pentru că ea ar fi nădrăvanul aliat cu care birue cel căzut. Moartea doar este o posibilitate prin care ero-ul obține o nouă poziție, dinco-la de viață, mai favorabilă și mai înaltă. Moartea îl dă posibi-litatea să-și desfășoare deplin, la maximum și-și întrebunțeze toată energia spirituală cu care Dumnezeu-l înzestrat. El com-pletează, prin moartea ce i s'a impus și a acceptat-o eroic, ca-pitolul jertfii de sine în slujba binelui colectiv. Moartea aceea-ța pentru el e foarte normală, după cum tot normal este pen-tru omul comod și bogat să în-chidă ochii pe cel mai luxos ap-terșat, cu cât mai mulți doctori la căpătâi și la cât mai adânci bătrânețe.

Moartea acestuia din urmă e obișnuită, comună. Pe acest om nu l-a mistuit în viață nădejdi cari să-l depășească, idealuri pen-tru a căror împlinire s'a meangă până la jertfă. El moare lent, de mult și tachele acest proces cu actual de deces.

Idealurile, nădejdiile, credința sunt liniile mari pe cari viața omului trebuie să se desvolte. Renunțând la ele, înseamnă a renunța la condițiile și legile normale ale vieții, abdicarea de-la însoși scopul vieții.

Acum este omul pe care Do-zu-l-a înzestrat cu un talent iar el l-a îngropat sau mai bine zis s'a

îngropat pe sine. Moartea sa nu marchează un moment fiind lipsi-tă de sens.

Moartea eroică este moartea omului, care, pătruns de sensul vieții și finalității ei, își valori-fică ființa (talentul) în cel mai înalt grad. El domină lumea și totul constitutiv al persoanei sa-le. Voința sa e lege care dispu-ne în cea mai mare libertate de sine. Când voința sa cere impe-rios un ideal numai în fața a-cestuia se înclină. Nueul său se închină. El s'a urmărește îm-plinirea, realizarea sa, prin cu-cerirea acestei înalte poziții, i-dealul. Dar pentru a ajunge a-colo, ero-ul înțelege să sacrifice toată sursa telurică din el, sin-gur eul având destinație eternă, singur eul fiind subiectul, iar idealul scop.

Urmând această linie mare de viață, cu perspectivă eternă, ero-ul nu găsește în moarte o pie-dică. Deși i-o impune cu vră-mășie, mișelnic, dușmanii, el o utilizează ca pe o nouă posibi-litate ce i se oferă de a mării, invincibila armă a cenușei pro-prie, în lupta pentru a se realiza atingând idealul ce și-l-a propus.

Observând cu strictețe legea onoarei, el aleargă pe linia lu-minoasă a idealului, iluminat, transfigurat și hotărât. Se sbuci-mă, suferă, se jertfește, dar nu părăsește câmpul onoarei, deși înamicii, știe bine aceasta, îl vor dobori prin mișelie. Acceptă e-roic moartea numai când a epu-izat toate căile îngăduite de le-gea onoarei în cadrul posibilită-ților pământene.

S'a jertfit atunci când și moar-tea i-a devenit o posibilitate o-tilă și oportună. De aci înainte își poate desfășura în toată am-ploarea energia eternului ei, în-ță de care nu mai contează a-versiunea dușmanilor, și piedici-lă ce i le schițează.

Odată cu moartea el a căști-gat virtuală bătaia. De acum ce-nuga sa strigă la cer răzbunare, clocoțeste ca o lavă de vulcan peste care nu vor putea trona culpe. Sufletul său, martiric amuls din lume din concertul sufla-țelor sfinților, înălțând rugăciuni către Dumnezeu, va mijloci pen-tru mântuirea neamului său.

„Sunți fintași” ne-l mai alimereac, el este invulnerabil.

Judecați bine deci, boarde ale diavolului și constatați acum că nu ne-ați omorât pe nimeni. Nici pe Căpitanul nostru, nici pe Vir-gil Teodorescu nici pe vre'un oricare altul. Ni l-ați readat bi-ruitori și prin aceasta v'ați al-nucia. I-ați readat doar la posibi-litatea de a-și arde ce pot în splendida lumina a credinței și energiei lor.

O! nu aceasta ați urmărit, dar craniilor voastre de lat le este încă mult prea greu să înțeleagă cum moartea poate fi un element util, celălalt în gloriile ei.

Pr. Gh. Bogtea

VIRGIL TEODORESCU

Cântecul legionarilor căzuți

Versuri de SIMION LEFTER

Plânge printre ramuri luna
Nopțile-s pustii
Căci te-ai dus pe totdeauna
Și n'ai să mai vii.

Pe cărările umblate
De noi, te-am căutat
Te-au uitat pân'astăzi toate
Și-ai tăi te-au uitat.

Numai vântul mai suspină
Dulcele tău cânt
Peste florile ce-alintă
Tristul tău mormânt.

Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea
Drum de foc și biruință
Pentru Garda ta.

Bate vântul peste ape
Trece timpul greu
Noi mereu te plângem frate
Iar tu dormi mereu.

Acest cântec a fost făcut de legionarul Simion Lefter, în amintirea fratelui de cruce George Dima, din F. D. C. „Dunărea”.

În urma morții Legionarului Virgil Teodorescu, Căpitanul a hotărât ca acest cântec să poarte numele de „Cântecul legionarilor căzuți” și să fie învățat și cântat de toți legionarii în amintirea camarazilor căzuți.

Inscripția de pe statuia ridicată la mormântul lui Virgil Teodorescu

În timpul prigoanei, scrierile se tăiat restul inscripției: „eroic legionar”, ca și cum ar fi fost un soldat cu dăru.

Virgil Teodorescu a fost avansat comandant legionar și distins post-mortem cu „Crucea Albă” de Căpitan

Noi, pe tine, ca-marade, te vom răzbuna.

Iți las ca supre-mă amintire acea-stă cruce albă, pe care o vei păstra în vecl ca simbol al jertfei pe care ai făurit-o.

CĂPITANUL

TEMELII IN VEAC

CĂPITANUL ȘI MAREA

Inconștientul mi l-am închipuit pe Căpitan ca un om al mării, stând cu un picior pe Răsărit și cu altul pe Miazănoapte, în Carmen-Sylva, despicând cu ochii de valurile Mării Negre. Acest gând mi s-a născut la Dobrușa, pe o insulă din golful Siliștea, cu mii de ani în urmă, s'a bucurat de marea dragă de a Căpitanului, care l-a lăsat ca nimeni altul până acum.

Marea și muntele sunt cele două mari dragoste ale acestui om creator de istorie românească. La Carmen-Sylva, descoperă în lucrare Căpitanul, pentru a scrie noul enunț în lupta de descoperire a neamului acesta o-ropit.

Când scria aceste rânduri, lini trec pe dinaintea încoadratele piepturi ale aspietului umbrat al Daciei, care cu dragele toale în soare catapetse pentru voac.

Le călăd din silici, din foc,

(din mare)

Și dăte le tencuie cu sânge dur...

Și nu este lipsit de semnificație faptul că temeliile României legionare începuse de jos, de la mare. Există un ciclu milenar al civilizației românești, care se repetă la anumite intervale de timp. Români au coborât din munți și se așeză cu turmele de oi și cu mii de miiștici până la Marea cea mare.

Veacul legionarismului este un veac ascendent.

Ne cheamă frunzele de muni și izvoarele ce strălucesc cerul.

La Sibiu, a reapărut revista „Glasul Strămoșilor”, foarte scrisă în duoul Ardealului legionar, fondată de Doctorul Ion Bunea.

Pe prima pagină, camaradul pictor Moldovan reliefa, în imagini inspirate, faptele eroilor legionari, cari au început să treacă în legendă.

Profesorul N. Petrușcu, conducătorul gazetei de acum, dăruiește în bazinul cărții născut al Comandantului nostru, Horia Sima, căruia Dumnezeu și Neamul l-au pus pe umeri sarcina de a ne duce pașii „spre zărilor împărăției visate de Căpitan”.

A apărut revista „INSEMNAȚII SOCIOLOGICE” cu următorul cuprins:

Ernest Berner, Despre bucurie; George Macrin, Muncitorii legionari; C. Atanasiu, Capitala jării; Ing. I. Fotiadu, Interpretarea familiei; Mircea Mateescu, Civilizație și tradiție; revista cârmă; W. Krugmann, Süd- und Ostdeutschland und Grossdeutschland; Redacția și administrația, București, Str. Atena 27. — 7 lei exemplarul.

OMUL NOU

Prima unghiușă a Legiunii este prometea că înălțarea unui om nou.

Căpitanul, cu înălțarea demingică, a avut, de la început, viziunea supraomului românesc.

„Omul nou trăiește înălțat în via, trebuie să trăiască în via, trebuie să trăiască în via.”

Acest vis este unec: o revoluție dumanăscă.

Su cred că la începutul creației omului făpturit de om, este viziunea proiectivă, este viziunea unui om excepțional, a unui om mare, este imaginea ce și-o închipuie omul mare despre fiptura omenească. Înălțat pe linia viziunilor”. (Alex. Cantacuzino, Românul de mâine).

În „Cărțile de laudă de cult”, Căpitanul, deming al viziunilor românești, vorbește despre crearea unui stat nou „românesc”, înscris prima tablă a legii ce condamnă această „haină care îmbracă trupul național”.

„Statul nou presupune în primul rând și ca un lucru indispensabil, un tip nou de om.”

În acest om nou, vor trebui să învieze toate virtuțile sufletului omenească.

Toate calitățile rasei noastre.

În acest tip de erou — erou în sens rătăznic, pentru că să poată prin luptă să-și impună părea, — erou în sens social; incapabil după victorie de a exploata munca altuia, — erou al muncii uriaș creator prin munca al țării sale, — trebuie să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun în timpul miiilor de ani poporului român.

Pe acest om îl așteptăm, pe acest erou, pe acest uriaș.

Pe el se va baza statul cel nou, România de mâine.”

Dar, pentru a putea crea acest tip nou de om românesc, trebuia să avem dăruiește prototipul acestuia. Acest prototip este înscris Căpitanul, în care s'au concentrat toate virtuțile rasei noastre, timp de mii de ani.

El a creat, apoi, după chipul și asemănarea sa, demingică, tipul de erou.

Dar, pentru a asigura, în veșnicie, permanența ruminului în istorie, Căpitanul a făcut cel mai mare dar nației: Legiunea.

După cum însuși a dăruit lumii Biserică, fir de care nu există minuire, tot așa Căpitanul a făcut dar nației acestia românești, Legiunea, acest furtal uriaș în care la un capăt intră om și cel la celălalt capăt un erou.

MITUL DACIC

„Istoria popoarelor se face prin credințe și credințele se mențin prin mituri, cari înălțărează conștiințele, spiritele. Numai miturile au dus popoarele lor pe culmi de glorie”. — ne spune profesorul Vasile Băncilă, marele interpret al operii blagice.

Este un adevăr incontestabil. Noi, românii, prin structura noastră sufletăscă, suntem Daci. Splendida noastră cultură poporască — așa zisa cultură minoră — este creată, pe de-a întregul, pe un fond dacic.

Amintim numai de cultul mio-

stic, unde în lume, moștenit de strămoșii noștri Daci.

Diferența și legătura jărilor cu gila, sunt calități transmise din adăncul de pietrosi Traci. Legiunea, această înălțare poartă de eroism, este creația celui mai splendid exemplar al rasei tracice, pe care veacurile l-au dăruit neamului, dela Burebista încoace, Căpitanul.

Ace un sens adinc, însă, faptul că tocmai Căpitanul a numit Legiunea cu un nume roman. El a avut clarviziunea fondurilor noastre originare. Organizarea lumii trace în spirit romanic. Străduirile calității individuale moștenite dela Daci, trebuiau canalizate în direcția disciplinei de fier a Romei antice.

Dela Daci am moștenit spiritul de libertate, diferența și mândria unui neam de stăpini, care a preferat moartea, robiei.

Spiritul romanic — de trăire aspră, sportant, l-am moștenit într-o mică măsură.

Legiunea reprezintă organizația în spiritul aspru al Romei cesarilor și a consilierilor a mândriei și diferenței dace.

INTELEPCIUNEA INIMII

Legiunea a avut încă de la început de partea sa, o mână de bătrâni venerabili, cari l-au îndreptat pașii către zăcmintele eterne ale neamului. Aceștia au fost înțelepții Mișcării, pe care Căpitanul l-a constituit în mod deosebit.

E deajuns să înscrim aci numele bătrânului profesor de pe-

dagogie de lași Ion Găvrăneanu, impunătoare figură a neamului.

Un alt mare înțelept al Legiunii, este, desigur, profesorul Traian Brăileanu dela Cernăuți, un adinc cunoașterii și interpret al fenomenului legionar.

Cu prilejul apariției istoricilor reviste a studenției eroice, ilustrat savant, d. profesor Traian Brăileanu, directorul Institutului Sociologic, scrie o pagină antologică despre „Înțelepciunea inimii”.

„Înțelepciunea bătrânilor — spune d-za — izvoite din rațiune, ei văd lucrurile într-o lumină rece, străvezie, desbrăcate de farmecul ce le dă putere asupra sufletului.

Înțelepciunea tineretii, și credem că aceasta este adevărata înțelepciune, este cea a inimii.

a dragostei, a pornirii calde de a prinde lumea în toată bogăția de culori, în toată variația de forme”.

Din acest antagonism s'a născut prapăstia dintre bătrâni și tineri. Cei din urmă au încercat în repetate rânduri să „dălmăcească” structura inimilor în limba bătrânească.”

Tragedia a început de acolo că bătrânii nu au fost niciodată de bună credință și au înălțat cuvântul tinerilor, care a fost al neamului.

Bătrânii, cei mai mulți, s'au închipuit încercând să la istoria în răspăr. Prin faptul acesta și-au pronunțat singuri verdictul: vinovați!

Ion Făloiu

SPATIU MIORITIC

CRISTEA GROSU

EROU

La intervale mari în viața unui neam, amenințat cu pierzanie, apare geniul-conducător, care explorează laturile necunoscute, oțelește credința, înălță conștiința, crează noi posibilități de cucerire, deschide căi noi neamului său, făcându-i astfel loc în forul istoriei universale. Dar geniul politic s'ar zbate zădarnic, sau ar cădea sub paloșul adversar — înainte de a-și fi terminat misiunea — dacă nu s'ar ivi camarazi de luptă, frați de cruce cu el. Din strâfund de veacuri istoria a fost creată de eroi, cari prin moarte au înălțat la orizont de viață nouă neamul lor. Ceeace cimentează legătura dintre geniu politic și erou e puterea de autodeterminare, e libertatea voinței. Puțini oameni sunt liberi în ceea ce gândesc — și mai ales în faptele lor. Prin corp suntem legați de neagra țărăniță din care am apărut, sufletul doar ne înălță spre cer, spre abstract, spre eternitate; și nu sufletul în tot complexul lui — ci ceea ce cu un termen mai obișnuit numim spirit. Spiritul ne-ar înălța spre zărilor senine a categoriilor, dacă păcatul din noi nu ne-ar ancora de pământ. Spiritul judecă în răceli glaciale, degajat de corp; legătura cu acesta i-o face complexul sufletesc. Criteriu de valoare a spiritului nu-i plăcerea sau satisfacția de-o clipă a cerințelor trupului, ci-i durabilitatea în etern. Deaceea numai spiritul poate aprecia adevăratele valori eterne.

Eroii privesc în veac, căci au ochii spiritului deschși. Scopul vieții lor nu-i pământean. Fericirea pentru erou nu constă în traiu bun, avere — ci în neajunsuri, luptă, suferință și chiar moarte. Deaceea eroul primește moartea zămbind. Marea masă de anonimi și comizi îl declară

nebun; e singurul înțelept însă, căci sesizează valori neapreciate pentru cei obișnuiți cu viața. Eroul e conștient că valoarea sa e în funcție de aportul pe care-l aduce întregului. Primește senin moartea pentru neam, căci e conștient că existența neamului cere moartea lui. Neamul nostru — pentru continuitatea noului drum istoric deschis de Căpitan — a cerut cea mai mare jertfă, jertfa morții.

Căpitanul și-a creat în acest scop oameni gata de moarte, cu o liberă autodeținare, deci cu un spirit conștient. Au murit pentru că au fost crescuți în plăcerile jertfelor și-a morții. Și au biruit pentru că au murit.

În avangarda crucilor de eroi legionari e cea a lui Virgil Teodorescu. A fost printre primii care s'a înălțat peste culmi. Privind viziunea în nemărginire, a lina spre cea mai zguduitoare fericire, — fericirea de-a muri. Virgil Teodorescu a fost un mare spirit de jertfă, deaceea a dăprins repede ră moară.

De noi, cari privim amintind zărilor lui, se îndușează de milă că n'am terminat încă ultima cristalizare spirituală pentru că astfel să putem înțelege adevăratul sens al morții. Ca toți eroii, Virgil Teodorescu nu trebuie plâns. Înconștientii îl plâng pe când el a dispărut dintre noi conștient de scopul morții.

ELENA BEȘTEA

DOCTRINARI...

Pe măsură ce se mărește numărul gazetelor, înal crește o îngrijorare de ordin public și legionară. Foarte mulți camarazi deopotrivă repetați să scrie un articol. După ce l-au scris, mai tras, mai smuls, depun alte eforturi până obțin învinsărea manuscrisului în vre-o rubrică de ziar sau „fișică”.

Când redactarea primește o scăpare i-a pășrut și numele în josul articolului respectiv, își privește neșăfioș opera-i lirică și cu jocuri de frunte și sprincene se și socotește cititor de veacuri noi.

Visează planuri și se avântă în sugestii. Soluțiile lui i se par cele mai fericite și se simte nefericit că nu-l deșteal de întrebunțat.

Mă folosesc de calea revistei noastre, să fac o invitație camaraderescă tuturor aceluia ce dau sugestii și soluții în diverse domenii de stat, politice sau economice, de pură tehnică sau simplă administrativă, ca în urma tuturor planurilor ce expun să indice măsuri în mod succint: când trebuie executat planul de cime trebuie realizat și cu ce mijloace.

Este neserios astăzi când ne-am asumat greaua sarcină de a face celace alții n'au făcut să stăm comori în seance de „doctrinari” și să polemizăm asupra soluțiilor când singura soluție valabilă pentru cel puțin zece ani este munca pe teren, munca învinsărea u tuturor.

Recomand ziarelor și revistelor de specialitate ca în loc de indoctrinare să se rezume la scurte comunicări de realizări efective pe intervale de timp și cu siguranță întreaga noastră masă românească va fi mai lămurită. Să se comunice de exemplu rezultatele practice ale tuturor acțiunilor și decretelor guvernamentale și noi cu toții vom găsi un real imbold spre realizare.

Tr. P.

SENSUL ETERN AL ITALIEI

de IOAN MICU

Situată la răscrucea destinelor europene, prin poziția ei istorică și geografică, precum și prin funcțiunea de mediatrice între orient și occident, între nord și sud, și cu o printr-o interrelație orbiteră, — Italia reprezintă conștiința calve imperială către un echilibru al forțelor grupate în țara puternicilor generatoare de viteză, mări între pământuri, Marea Mediterană. Sensul Italiei este legat indisolubil de această mare latină. Din timpuri care ne localizează la începutul nărilor de extraplan, după înălțarea oricăror puteri exter-

ne în conflict cu această născuță sau militând pentru o ridicare proprie, sensul existenței nemărginite în timp a fost indostribuibil lăsat de apele mării pe care Romanii o transformaseră într-o mare internă.

Acesta legătură între sensul unei țări și situația ei geo-istorică er putea să pară, până la un punct, fortată sau un îndesat de temeinică pentru a permite ajungerea la o definitivă lămurire a unei stări de lucruri cerute tocmai de necesitatea istorică în urma. Am spus, dar putea să pară, căci realitatea co-

te una, și anume: Becare țară are un sens, ceva permanent și durabil, de care nu se poate desprinde sau departe, fără ca aceea să sufere în structura ei geopolitică. Situația geografică a dat Italiei în chip firesc și de neolouit un sens pe care poporul italian nu l-ar fi putut avea în alt loc, de pildă, în stepe panonice. Nu, pentru că, în timp ce sensul etern al Italiei este Mediterana, sensul etern al Ungariei este stepe. O țară din acest sens este fatală și în afară de legile naturale. O înțelegere a Italiei spre regiunile nordice ar însemna o țară din sensul firesc, o derogare de la sens. E de ajuns să privim la trecutul departat acest fapt, înțelegerea către nord a puterii romane, și să ne dăm seama până la ce limite morgană amplitudinea puterii, căci

acolo se înălțea cu sensul unei alte puteri, sensul puterii germane, putere pe care trecu din antichitate Caesar și Tacitus o semnalau lumii romane în evidență disoluțiune morală. Sensul Italiei este, după cum a și fost, mediteranean. Această mare pe care Italia o desparte în două, prin însăși situația ei, pe truce, potrivit adevărului „divide et impera”, s'a stăpânească, întră total și indistinctibil în sensul etern al Italiei stăpânească de ape. Amestecul unei unei forțe străine de acest sens e arătat solzi, în urma dezlănțirii războiului, ca o zădărnice, ca o temporizare neșăfioasă, ca o împotrivire obstinată incoercibilului.

Într'un articol publicat nu de mult în săptămânarul Vremea („Realități” politice și strategice în Mediterana”, — 3 Noembrie

—) este înălțată problema italiană în Mediterana, așa cum s'a pus în ultimele șapte decenii. Italia dorea încă de mult să facă din această mare cum și din litoralul de nord al Africii un vast imperiu maritim și colonial, situându-se astfel pe linia unui sens, a unui destin care-i obligă urșul în modul acesta: „Sensul Italiei cuprindea Africa romană în viață sub steagul italian, Tripoliul, chiar și Tunisul oferit de Germania în 1878, pe care însă Franța și l-a sușat, deși aici elementul european domnănt era cel italian...”

Astăzi visul acesta e pe calea topitului.

Restabilirea dominației latine în Mediterana subii bunii așuri italieni, cărora la stau gata în spirit, pentru a răspunde, Spanului în Gibraltar — acesta

nu va mai fi mult englez — și Francezii din Biserta, are semnificații de o covârșitoare importanță pentru structura și sensul Europei viitoare. Sensul Italiei l-am demonstrat în funcțiunea de dominație Mediteraneană. Sensul Europei noi este în funcțiunea de cele două mari puteri, Italia și Germania, care se interdețeră perfect, lucrând împreună într-un armonios acord la statornicirea pe baze sigure și definitive a lumii. Sensul amănăduora stă în permanență.

Toate cărțile și periodicele pentru recenzare, vor fi trimise pe adresa redacției „Brevitorilor”, Constanța, str. Carol Nr. 151.

Doamnelor
Anghel Teodorescu
în amintirea fiului său
Virgil Teodorescu mort
legionar, căzut în luptă
pentru credința și biruința
legionului.

În acest volum este scrisă povestea tinereții mele,
dela 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gândurile,
faptele și greșelile ei.

CORNELIU ZELEA-CODREANU

Tara legionară, țigina
biruinței ei, va avea
grijă în așezarea
familiei acestor legionari
înbit, însoțind o grijă
nu va mai încreta frunțile
acestei familii.
Căpitanul Zelea Codreanu
8 Nov 1936

Gândurile Căpitanului pentru familia eroului legionar Virgil Teodorescu

Când ne vom desmetici?

de NAE IONESCU

(„Cuvântul” din 25 Noiembrie 1933)

Studentul V. T. legionar
„Gărzii de Fer” a fost
împușcat de poliția din Con-
stanța. Dacă luăm în con-
siderare raportul medicu-
lui legist, care stabilește
că legionarul a fost lovit
în spate, vina poliției este
evidentă, iar actul vardi-
stului care a tras așa cum
a tras, dovedește că vina
e mai sus, la locul de unde
au pornit ordinele. Se
verifică încă odată prin a-
ceasta, ceea ce noi afirmăm
de ani de zile — și ce
e de altfel toată lumea —
că d. Duca este un om po-
litic incapabil de a stăpâ-
ni situațiile.

Cercelând zările de Joi
dimineața cari relatau o-
morul dela Constanța, am
fost isbit de un fapt carac-
teristic: toată lumea se ocu-
pa de tragicele întâm-
plări; nimeni însă nu ia
atitudine politică față de
ele. Moartea lui Virgil Teo-
dorescu, devenind astfel un
simplu fapt divers...

De ce, mă rog, nu pro-
testează presa împotriva
guvernului care e evident
vinovat de nenorocirea de-
la Constanța?

Observatorii superficiali
sau pătimiși au răspunsul
gata: pentru că presa e în
slujba guvernului, sau pen-
tră că cel ucis e legionarul
„Gărzii de fer” — iar pre-
sa noastră e „jidovească”
sau „jidovită”.

Impresia mea este că,
dacă azi nu se mai pro-
testează violent și convins
împotriva omorurilor poli-
ce, asta se datorează unei
convingeri — neajunsă la
conștient poate, dar
pentru asta nu mai puțin
rezistentă — că viața noas-
tră publică a ajuns la un

grad de disoluție revolu-
ționară așa de înaintat,
încât a intrat în era asa-
sinatelor; adică a lupte-
lor cu mâna armată, în
care viața indivizilor nu
mai contează...

Impotriva constatării me-
le subliniate mai sus, stau
— știu! — gata două obiec-
țiuni: 1) că asasinatul poli-
tic nu stă în firea româ-
nului; 2) că asasinate po-
litice au mai fost în tre-
cutul nostru apropiat, fără
ca ele să ajungă a încadra
un sistem. Dar aceste două
obiecțiuni, cari în fond nu
sunt de cât una, nu stau
în picioare.

Afacerea cu „firea
românului” este o afirma-
ție cu totul gratuită. Eu știu,
dimpotrivă, că toată istoria
noastră e plină de a-
sasinate politice. Comise,
e adevărat, de boeri. Dar
asasinate; și politice. Așa
că argumentul acesta poa-
te fi lăsat să cadă.

Mai cu aparențe de greu-
tate e cel de al doilea: că
asasinatul politic nu poate
deveni la noi sistem. Să
fie chiar așa? Este adevă-
rat aceasta, de sigur, pen-
tru asasinatul de tip Max
Goldstein.

Acolo avem de aface cu
o metodă revoluționară de
import, practică de oam-
eni cari nu aveau nimic
comun cu rumânitatea. As-
tăzi ne aflăm însă într-o
situație nouă.

Mai întâi avem în fața
noastră oameni, și anume
rumâni, pentru cari viața
nu mai are nici un preț;
cari au dovedit că nu se
întimidează de moarte. Și
să notăm, nu e vorba de
un desgușt individual de
viață; ci de cu totul alice-

va: de subordonarea tota-
lă a vieții individului, sco-
purilor — bine, sau fals în-
felese, asta e indiferent —
ale colectivității. Tânărul
care consimte astăzi să
moară, deci, nu o face din-
tr-o coborâre a puterii lui
de viață, nu abdică dela
existență pur și simplu —
ci abdică dela existența
individuală, cu scopul
precis de a potența pe
cea a colectivității.

Asta, mai întâi. În al
doilea rând, și asta e încă
mai semnificativ și mai
grav, avem în fața noas-
tră nu numai oameni cari
consimt să moară, ci și să
omoare. Și nu criminali de
rând, suflete dezechilibra-
te, existențe deficiente cari
alunecă pe linia ne-
stăpânirii de sine și a îm-
plinirii unor instincte be-
stiale; ci tineri cari văd în
acest act de suprema violen-
ță prin care se frânge
cea dintâi lege a lui Dum-
nezeu, un act impus lui de
onoarea lui ca membru al
colectivității din care face
parte, al fraților lui de luptă.

Această schimbare de
perspectivă deci, această
destrămare a individului
în colectivitate — fapt fun-
damental al marelui întoar-
ceri pe care o realizează
astăzi lumea și care va fi
semnul viitoarei culturii și
așezării omenești pentru su-
te de ani de aci înainte —
ea este pământul din care
se ridică noua atitudine a
unei părți din tineret, în
fața morții proprii sau a
celorlalți.

Nae Ionescu

—ooo—

CRANII DE LEMN

Când am intrat, descoperiți, în curtea căsuței din dealul Hârșova — cu sufletul
mai greu decât povara de ape pe care Dunărea, alături, o împingea greoaie printre
țărurile unde a copilărit Virgil Teodorescu — am fost întâmpinați de o mână de copii
cu obraji dogoriți de plâns, cari leșeau de prin ungherele curții, de după câte un co-
teț sau un hambar, unde stătuseră ascunși, plângându-și frațele mai mare. Ce plep lat
avea frațele lor și cât de bine îl stătea cămașa verde! Cât de neînfricat părea, plin de
ocrotitoare făgăduinți pentru cel mic! Iar acum, cu pieptul lui de vultan turtit între
scândurile prea strâmte, cu cămașa verde spartă, el stătea pe masa de lemn a mal-
că-si, colo sus, sub grinzile odăii scunde și afumate. Ajunsesă să fie student în drept, în
școlile mari din București. Iar acum, de câteva ceasuri, primarii și lăndarii stăpânirii
aduseră țepăn, în miez de noapte și în pripă, în casa părintească, și le mai cereau
încă părinților și fraților să neli nu-l plângă deabinelea, ci să-l îngroape de îndată, în
zorii zilei, ca să nu apuce să vină să-l vadă frații lui de luptă din București și lumen
din oraș.

Căci cine nu știe că cea mai mare vradnicie a unui slujbaş al stăpânirii este să
„expedieze”, grabnic „afacerile curente”? Bietul Virgil ajunsese o „afacere curentă”
care trebuia grabnic „expediată”, dela miezul nopții și până în zorii zilei, tocmăi colo
departe, sub țărâna gropii. Și „expediat” ar fi fost, dacă s’ar fi găsit gropari nocturni,
dacă preotul nu era plecat și dacă nu-l era sosit camaradul Virgil să se odihnească
în groapă săpată de legionari, în care să coboare într-o seară cu lună, cu cer înstelat,
în unduirea duloasă a „înnului legionarilor căzuți”, și sub cuvântul de saie al Căpi-
tanului său.

„Era atât de bombată fruntea camaradului, acolo între flori și lumânări aprinse...
Niciodată nu l-o văzuse nimeni atât de bombată, ochii atât de căzuți... Tot conținutul
de comoră care s’a frământat în acest craniu, părea că-și împinge dorurile neîmplinite,
puterile de luptă rămase necheitate, tot focul și elanul lăuntric — spre a răzbate în
lumină, spre a-și risipi sămânța în cupele de ROL ale patriei, spre a-și desfășura vigoa-
rea biruind pentru Legiune, pentru Neam. Dar craniul de ceară oprea de-acum, încor-
dat până la plesnire, toate puterile nobile ale acestui suflet, sfărâmându-l toți mugurii
florilor de mâlne.

Ce greutate mare aveau de dus legionarii pe umeri până la groapă... Un craniu
atât de greu, o frunte atât de bombată...

Și totuși ce ușor e acest craniu pentru cel ce l-au culcat aici. Cât de simplu se
rezolvă pentru dânsii totul. Câteva coale de hârtie înegrită prin cancelarii, procese
verbale, autorizații de înmormântare, și totul se face repede și în bună regulă. Azi ei
unul, mâine cu altul. Cu timpul, stăpânirea va câștiga chiar o foarte bună experiență
administrativă în această „materie” și totul se va aranja și mai ușor. Se va putea chiar
înființa un serviciu public administrativ pentru satisfacerea acestei noul funcțiuni so-
ciale: eliminarea din societate, până sub țărâna gropii, a acestor indezirabili ai lumii
românești de astăzi, indezirabili cari sunt totuși elementele cele mai pure sufletește ale
tineretului actual, cel mai patrioț, fruntași în școli și la examene, cel mai bun și scump
copil al familiilor și pe deasupra, întruparea masivă a visului Regelui Carol întâiului
caractere. Tineri cari știau și știu că pe calea aceasta îl așteaptă toate jertfele, toate o-
fensele și nici un folos personal, cari primesc însă cu bucurie această mucenicie pentru
Neam și Cruce.

Dar toate acestea sunt palavre anarhice pentru cel și cel ce l-au ucis pe coman-
dantul legionar Teodorescu Virgil. El ne râd în nas: să mai poftiți! Veți păli la fel: în-
că unul, încă zece, încă o mie, oricâți! Deoarece astfel cred dânsii că vor fi asigurate
zile mai bune pentru acest neam. Un plep volnic, acoperit de cămașa verde, e pentru
dânsii o cutie de carton care se aruncă simplaminte la gunoi când încurcă lumea com-
plicată a guvernărilor de azi. Un cap de legionar frământat de grija viitorului româ-
nesc, se trimite pur și simplu, cu hârtii în regulă și în colet de scânduri oficiale, pă-
rinților spre grabnică îngropare, cu nepăsarea pe care și-o dă siguranța că te vei di-
culpa în fața lumii cu o minciună (formula stereotipă: „vroind să desarmez”). Aceste
scumpe crani, aceste frunți bombate de ciocotul unor furtuni nobile și altruiste, devin
astfel pentru oficialitatea noastră ceva de ordin lemnos, fără valoarea și drepturile
omenești (să mai vorbim de drepturile românești?), ceva ce se poate lovi și sfărâma
fără frica unei pedepse dumnezeiești, fără consecințele impuse de imanența justiției o-
menească... Simple crani de lemn.

Dar și Parisii spuneau la fel despre Mântuitorul răstignit: să mai poftescă! Să
poftescă acum și să mai facă ce a făcut, să se coboare de pe cruce și să se învie pe-
r el însuși! Apoi radeau satisfăcuți de isprava lor; erau siguri că pe această cale l-au
biruit pe Dumnezeu, că sistemul a fost bun: să mai poftescă el acum! Nouă ni se spun
azi tot așa: să mai poftiți! Cu toată înfrînța distanță dintre jertfa lui Dumnezeu-Isus
a noastră, bieți oameni cari, prin păcatele omenești, isbutim însă a ne menține într-
luptă pentru binele altora, — mentalitatea celor cari ne spun: să mai poftiți!, este
ceeași ca a Parisienilor ucigași ai lui Cristos, siguranța că, prin violență și prin deșele
țarea fizică a adversarului, va fi strivită ideea lui, lumea nouă și mai bună pe care
o dorește, pentru care el luptă și moare.

Și ar avea biruință adversarul nostru pe această cale, dacă n’ar fi cu noi adve-
rul și dreptatea românească, dacă noi am fi, cum ni se spune, distrugătorii unui viitor
mai bun al acestui scump neam românesc.

Dar nu suntem.

Acolo sub țărâna cimitirului din Hârșova nu zace, atât de singur, un craniu de
lemn, ci o comoră care răscumpără victoria de mâlne, pe care generația noastră e gata
s’o plătească și mai scump, oricât de scump.

De aceea autorii uciderii camaradului nostru, ca și inițiatorii sistemului „crani
lor de lemn”, vor purta o nesfârșită povară în fața lui Dumnezeu, în fața Justiției vii
toare și în judecata istoriei românești.

Iar tu mamă care, atunci când legionarii îți scoteau pe brațe din casă pe cel mai
mare și mai scump copil, te tânguia: „copilul” marelui, uite de ce nuntă ai avut tu parte
— să știi că rodul acestor sfâșietoare nunți e mai plăcut lui Dumnezeu decât rodul de
prunci cu care îți ar fi însemnat oboștele bătrâneți!...

IONEL MOȘA

Ultimile rânduri scrise pe o carte
postată, părinților de Virgil Teodorescu
cu două zile, numai, înainte de moar-
tea sa.

Constanța, 20-XI-93

Ultima fotografie a lui
VIRGIL TEODORESCU

SCUMPI PĂRINȚI,

Ertați-mă dacă v’am supărat. Am ple-
cat cu băieții cu camioanele în județ. Am
trecut prin sate dealungul Dunării și acum
sunt în Constanța.

Sunt sănătos și Miercuri sau Joi cel
mai târziu ne vom vedea.

Azi mă plimb pe malul mării, căci pro-
paganda s’a terminat.

Vă sărut dulce.

VIRGIL

Ca o lacrimă de sânge, a căzut o stea...

Presa anului 1933 înfierează asasinarea studentului martir

PRIMUL MORT

— Rânduri pentru studentul Virgil Teodorescu —

(„ȚARA NOASTRĂ”, Vineri 24 Noiembrie 1933)

Casa copilăriei lui
Virgil Teodorescu
din Hârșova

Legionarii din țară iau parte la doliu

— Telegramme primite de familie —

Studentimea creștină bucureștenă, profund impresionată și unanim revoltată de asasinarea mișelească a fiului dv., vă asigură că împărtășește această durere și va lupta pentru pedepsirea vinovaților.

Florin Becescu
Președintele Centrului Studențesc
București

Legionarii elevi dela școala ofițeri rezervă artilerie, se închină mormântului viteaz.

Traian Pain

Împărtășim durerile și noi.

Cerul Studențesc
Arad

Legionarii tutoveni adinc întristați ingenuche în fața camaradului căzut pentru patrie și doresc tărie celor ce au plătit acest tribut.

Legionarii din Tulova

Legionarii arădeni împărtășesc suferințele dvs.

Biruința se desăvârșește prin jertfe cari nu vor fi uitate.

Legionarii din Arad

Primiți condoleanțele noastre pentru fratele pierdut în lupta naționalistă, pe altarul patriei.

Cerul Studențesc
Sibiu

O lacrimă sinceră pe mormântul camaradului nostru Virgil Teodorescu, familiei mângâierile celor ce nu-l vor uita.

Societatea Studenților în Medicină
București

În veci vom slăvi memoria camaradului erou Virgil Teodorescu, de a cărui jertfă ne legăm să fim demni.

Camarazii Ialomișeni

Sincere condoleanțe pentru colegul Virgil Teodorescu.

Studenții Constanțeni

Sufletul eroului Virgil e printre noi. Îl iubim cu drag și nu-l vom uita.

Avocat Arnăutu
Tulcea

Lacrimi dela teologii legionari din București pentru neuitatul lor camarad.

Studenții Teologi din București

In numele guvernului

Ziarul „Presa” care apărea în anul 1933 la Constanța, a publicat, sub titlul de mai sus, următorul articol:

În numele guvernului lăsa dreptul pe temelul căruia un necunoscut de agent al forței publice, a cărui minte n'a prins bine și n'a înțeles un ordin, a pus stărgii vieții fragede a unui student român.

În numele guvernului s'a îndoit o casă, arma a slobozii gloantele omorâtoare și a doborât în groapă pe un flu de român. În numele guvernului s'a îndoit o casă românească și s'a turnat durerea și amarul și tristețea în sufletul familiei lui Teodorescu.

În numele guvernului, fără a fi provocat, fără a fi atacat, fără a fi insultat, fără a fi nerespectat sau neliniștit, agentul român al forței publice române, a tras într'un român.

În numele guvernului, mișelește, lăchărește, ca un osadin, pe la spate, a tras un agent, ameli fără îndolă de ordine de sus venite, într'un flu nevinovat al țării.

În numele guvernului, după acest frumos și energic început, oricine va îndrăzni să lipească afișe și reclame electorale, va fi fără cruțare, ni-l mișă, curățat.

În numele guvernului, după această lecție simțită, cine, ca Virgil Teodorescu — albe-l Dumnezeu de acum înainte în poza lui și ție-l în cortul dreptilor — va mai îndrăzni să lipească afișe și reclame, va fi culcat la pământ.

În numele guvernului, după această sângeroasă pildă, cine nu e cu el, dușman lui este și în pământ cu el.

În numele guvernului acestuia nou, care e și național și pe deasupra și liberal, orice conștiință românească trebuie să a- doarmă și orice glas românesc trebuie să amuțescă.

În numele neamului tău românesc, simle-te acum tu române și vezi-le ce ai ajuns în însăși țara ta.

În numele neamului tău românesc, gândește-te tu acum, române, cui au folosit suferințele părinților tăi, cui strădanile tale de neînchipuit.

În numele neamului tău românesc, vezi acum tu române dacă revolta mai poate fi stăpânită și dacă nu e locul să strigi cu nemuritorul poet Eminescu:

Cine-a îndrăgit streinii
Mânca-lar inima câinii!
Mânca-lar casa pustia
Și neamul nemernicia...

Părinții eroului
legionar
Virgil Teodorescu

Când guvernul a dat sfârșit în țară, un ceas după venirea sa la putere, că va stârpi grupările reprezentând mișcarea naționalistă, am sunat alarma și am atras atenția, că liberalii nu-și dovedesc prin aceasta, decât o falsă autoritate și o slăbiciune, care-i va fi fatală.

Adevărul și credința și dragostea de țară nu pot fi încătușate, nici chiar de niște vechi sugrumători ai dreptății de azi. Idealurile apărute cu suflet și cu sânge, nu s'a pomenit niciodată în istoria lumii să fie acoperite și întinate, fie că s'ar tăia toate pădurile de pe suprafața pământului, ca să se facă din ele zeci de mii de batlioane ale ciomagului electoral.

Guvernul n'a făcut seamă de nici un avertisment. Liberalii li-e sete! Li-e sete de violență și vor să și-o potolească! Dar violența lasă urme. Sângele strigă!

Cea dintâi pată, care pecetluiește cu o infamie fruntea actualului guvern, prima ispravă evidentă din tot ce au făcut de când s'au înscăunat, au înscris-o, ieri, la Constanța.

Acolo, oamenii guvernului și-au inaugurat sărbătoarea: au asasinat!

Un grup de șase legionari ai „gărzii de fier” în timp ce lipeau afișe electorale pe str. Vlad Tepeș a fost întâmpinat de un grup de poliști cari strigau: — din ordinul guvernului sunteți arestați.

Legionarii strângând rândurile împotriva celor șapte gardieni publici, au dat posibilitatea unor camarazi să continue cu lipectul afișelor.

Poliștii înarmați cu revolvele și bastoane de cauciuc au repetat atacurile până în str. Valea Albă. Aci, trei gardieni publici au sărit la studentul Virgil Teodorescu, care ținea în mână căldarea cu coca pentru lipect afișelor. S'a produs o busculadă în care timp gardianul Aristan Mihail a tras un foc de revolver asupra studentului Teodorescu, înșucându-l mortal. Ceilalți legionari au fost loviți cu bastoanele de cauciuc.

Studentul omorât a fost transportat la morgă.

Cercetările au început de dimineață, fiind făcute de către d-nul prim procuror N. Moiseanu, procuror Petrescu și Culiță, chestor poliștii.

Gardianul public Aristan Mihail, care a împușcat pe student a fost arestat și dus la cheștură.

După ce corpul netesușit al studentului a fost transportat la morgă, un număr mare de legionari a defilat prin fața catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier” așteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu și a unui număr de legionari din țară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu și s'a stabilit că el a fost împușcat pe la spate.

Obținându-se autorizația, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă și transportat cu un automobil la Hârșova.

Înmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier”, din județul Constanța și de către legionarii delegați din alte regiuni.

Pentru astăzi se așteaptă sosirea la Hârșova a d-lor Ion și Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitați telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA” din 23 Noemb. 1933

„UNIVERSUL” din 23 Noiembrie 1933

În str. Valea Albă, colț cu str. Moldova, legionarii au fost înconjurați de vreo 6 gardieni și mulți agenți de poliție, cari

mea fusese plasată de Robespierre „A'hors de lui”, cel sortit ghilotinei tot erau judecați. Înainte de a li se rostogoli capul în coșul cu țărițe.

Atunci, pentru că a fost ucis studentul Virgil Teodorescu? Pentru că, în sufletul său de finar, ardea flacăra cinstită a unei iubiri pentru mai binele acestei țări? Guvernul va avea să răspundă.

Lacul de sânge dela Constanța se va umfla. Cei cari vor li înecați sub valurile sale, vor li cei ce au deslănțuit izvoarele de sânge.

Guvernul și-a marcat, prin actul dela Constanța, pecetea roșie a criminalilor.

Crima a fost făcută, să se știe, împotriva unui finar, a cărui neiertată fărâdelege a fost că a lipit cu mâinile tre-

moră, un număr mare de legionari a defilat prin fața catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier” așteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu și a unui număr de legionari din țară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu și s'a stabilit că el a fost împușcat pe la spate.

Obținându-se autorizația, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă și transportat cu un automobil la Hârșova.

Înmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier”, din județul Constanța și de către legionarii delegați din alte regiuni.

Pentru astăzi se așteaptă sosirea la Hârșova a d-lor Ion și Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitați telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA” din 23 Noemb. 1933

„UNIVERSUL” din 23 Noiembrie 1933

În str. Valea Albă, colț cu str. Moldova, legionarii au fost înconjurați de vreo 6 gardieni și mulți agenți de poliție, cari

Un legionar din „Garda de fier” împușcat de poliști

Eri dimineață la ora 5, a fost săvârșită o crimă politică în str. Valea Albă.

Un grup de șase legionari ai „gărzii de fier” în timp ce lipeau afișe electorale pe str. Vlad Tepeș a fost întâmpinat de un grup de poliști cari strigau: — din ordinul guvernului sunteți arestați.

Legionarii strângând rândurile împotriva celor șapte gardieni publici, au dat posibilitatea unor camarazi să continue cu lipectul afișelor.

Poliștii înarmați cu revolvele și bastoane de cauciuc au repetat atacurile până în str. Valea Albă. Aci, trei gardieni publici au sărit la studentul Virgil Teodorescu, care ținea în mână căldarea cu coca pentru lipect afișelor. S'a produs o busculadă în care timp gardianul Aristan Mihail a tras un foc de revolver asupra studentului Teodorescu, înșucându-l mortal. Ceilalți legionari au fost loviți cu bastoanele de cauciuc.

Studentul omorât a fost transportat la morgă.

Cercetările au început de dimineață, fiind făcute de către d-nul prim procuror N. Moiseanu, procuror Petrescu și Culiță, chestor poliștii.

Gardianul public Aristan Mihail, care a împușcat pe student a fost arestat și dus la cheștură.

După ce corpul netesușit al studentului a fost transportat la morgă, un număr mare de legionari a defilat prin fața catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier” așteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu și a unui număr de legionari din țară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu și s'a stabilit că el a fost împușcat pe la spate.

Obținându-se autorizația, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă și transportat cu un automobil la Hârșova.

Înmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier”, din județul Constanța și de către legionarii delegați din alte regiuni.

Pentru astăzi se așteaptă sosirea la Hârșova a d-lor Ion și Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitați telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA” din 23 Noemb. 1933

„UNIVERSUL” din 23 Noiembrie 1933

În str. Valea Albă, colț cu str. Moldova, legionarii au fost înconjurați de vreo 6 gardieni și mulți agenți de poliție, cari

mea fusese plasată de Robespierre „A'hors de lui”, cel sortit ghilotinei tot erau judecați. Înainte de a li se rostogoli capul în coșul cu țărițe.

Atunci, pentru că a fost ucis studentul Virgil Teodorescu? Pentru că, în sufletul său de finar, ardea flacăra cinstită a unei iubiri pentru mai binele acestei țări? Guvernul va avea să răspundă.

Lacul de sânge dela Constanța se va umfla. Cei cari vor li înecați sub valurile sale, vor li cei ce au deslănțuit izvoarele de sânge.

Guvernul și-a marcat, prin actul dela Constanța, pecetea roșie a criminalilor.

Crima a fost făcută, să se știe, împotriva unui finar, a cărui neiertată fărâdelege a fost că a lipit cu mâinile tre-

moră, un număr mare de legionari a defilat prin fața catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier” așteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu și a unui număr de legionari din țară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu și s'a stabilit că el a fost împușcat pe la spate.

Obținându-se autorizația, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă și transportat cu un automobil la Hârșova.

Înmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier”, din județul Constanța și de către legionarii delegați din alte regiuni.

Pentru astăzi se așteaptă sosirea la Hârșova a d-lor Ion și Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitați telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA” din 23 Noemb. 1933

„UNIVERSUL” din 23 Noiembrie 1933

În str. Valea Albă, colț cu str. Moldova, legionarii au fost înconjurați de vreo 6 gardieni și mulți agenți de poliție, cari

mea fusese plasată de Robespierre „A'hors de lui”, cel sortit ghilotinei tot erau judecați. Înainte de a li se rostogoli capul în coșul cu țărițe.

Atunci, pentru că a fost ucis studentul Virgil Teodorescu? Pentru că, în sufletul său de finar, ardea flacăra cinstită a unei iubiri pentru mai binele acestei țări? Guvernul va avea să răspundă.

Lacul de sânge dela Constanța se va umfla. Cei cari vor li înecați sub valurile sale, vor li cei ce au deslănțuit izvoarele de sânge.

Guvernul și-a marcat, prin actul dela Constanța, pecetea roșie a criminalilor.

Crima a fost făcută, să se știe, împotriva unui finar, a cărui neiertată fărâdelege a fost că a lipit cu mâinile tre-

moră, un număr mare de legionari a defilat prin fața catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier” așteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu și a unui număr de legionari din țară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu și s'a stabilit că el a fost împușcat pe la spate.

Obținându-se autorizația, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă și transportat cu un automobil la Hârșova.

Înmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier”, din județul Constanța și de către legionarii delegați din alte regiuni.

Pentru astăzi se așteaptă sosirea la Hârșova a d-lor Ion și Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitați telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA” din 23 Noemb. 1933

„UNIVERSUL” din 23 Noiembrie 1933

În str. Valea Albă, colț cu str. Moldova, legionarii au fost înconjurați de vreo 6 gardieni și mulți agenți de poliție, cari

mea fusese plasată de Robespierre „A'hors de lui”, cel sortit ghilotinei tot erau judecați. Înainte de a li se rostogoli capul în coșul cu țărițe.

Atunci, pentru că a fost ucis studentul Virgil Teodorescu? Pentru că, în sufletul său de finar, ardea flacăra cinstită a unei iubiri pentru mai binele acestei țări? Guvernul va avea să răspundă.

Lacul de sânge dela Constanța se va umfla. Cei cari vor li înecați sub valurile sale, vor li cei ce au deslănțuit izvoarele de sânge.

Guvernul și-a marcat, prin actul dela Constanța, pecetea roșie a criminalilor.

Crima a fost făcută, să se știe, împotriva unui finar, a cărui neiertată fărâdelege a fost că a lipit cu mâinile tre-

moră, un număr mare de legionari a defilat prin fața catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier” așteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu și a unui număr de legionari din țară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu și s'a stabilit că el a fost împușcat pe la spate.

Obținându-se autorizația, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă și transportat cu un automobil la Hârșova.

Înmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier”, din județul Constanța și de către legionarii delegați din alte regiuni.

Pentru astăzi se așteaptă sosirea la Hârșova a d-lor Ion și Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitați telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA” din 23 Noemb. 1933

„UNIVERSUL” din 23 Noiembrie 1933

În str. Valea Albă, colț cu str. Moldova, legionarii au fost înconjurați de vreo 6 gardieni și mulți agenți de poliție, cari

mea fusese plasată de Robespierre „A'hors de lui”, cel sortit ghilotinei tot erau judecați. Înainte de a li se rostogoli capul în coșul cu țărițe.

Atunci, pentru că a fost ucis studentul Virgil Teodorescu? Pentru că, în sufletul său de finar, ardea flacăra cinstită a unei iubiri pentru mai binele acestei țări? Guvernul va avea să răspundă.

Lacul de sânge dela Constanța se va umfla. Cei cari vor li înecați sub valurile sale, vor li cei ce au deslănțuit izvoarele de sânge.

Guvernul și-a marcat, prin actul dela Constanța, pecetea roșie a criminalilor.

Crima a fost făcută, să se știe, împotriva unui finar, a cărui neiertată fărâdelege a fost că a lipit cu mâinile tre-

moră, un număr mare de legionari a defilat prin fața catafalcului, depunând flori.

E probabil ca astăzi să se facă înmormântarea victimei. Legionarii „Gărzii de fier” așteaptă sosirea în localitate a comandantului lor Corneliu Zelea Codreanu și a unui număr de legionari din țară.

Azi s'a făcut autopsia cadavrului studentului Teodorescu și s'a stabilit că el a fost împușcat pe la spate.

Obținându-se autorizația, corpul legionarului ucis a fost ridicat dela morgă și transportat cu un automobil la Hârșova.

Înmormântarea legionarului se va face astăzi.

Cortegiul va fi urmat de membrii „Gărzii de fier”, din județul Constanța și de către legionarii delegați din alte regiuni.

Pentru astăzi se așteaptă sosirea la Hârșova a d-lor Ion și Corneliu Zelea Codreanu cari au fost invitați telegrafic pentru a asista la înmormântare.

„PRESA” din 23 Noemb. 1933

„UNIVERSUL” din 23 Noiembrie 1933

În str. Valea Albă, colț cu str. Moldova, legionarii au fost înconjurați de vreo 6 gardieni și mulți agenți de poliție, cari

Părinții eroului
legionar
Virgil Teodorescu

BUSCULADA

În str. Valea Albă, colț cu str. Moldova, legionarii au fost înconjurați de vreo 6 gardieni și mulți agenți de poliție, cari

mea fusese plasată de Robespierre „A'hors de lui”, cel sortit ghilotinei tot erau judecați. Înainte de a li se rostogoli capul în coșul cu țărițe.

Atunci, pentru că a fost ucis studentul Virgil Teodorescu? Pentru că, în sufletul său de finar, ardea flacăra cinstită a unei iubiri pentru mai binele acestei țări? Guvernul va avea să răspundă.

Lacul de sânge dela Constanța se va umfla. Cei cari vor li înecați sub valurile sale, vor li cei ce au deslănțuit izvoarele de sânge.

Guvernul și-a marcat, prin actul dela Constanța, pecetea roșie a criminalilor.

Crima a fost făcută, să se știe, împotriva unui finar, a cărui neiertată fărâdelege a fost că a lipit cu mâinile tre-

moră, un număr mare de legionari a defilat

Drum de foc și biruință pentru garda ta...

Inmormântarea legionarului Virgil Teodorescu

Se cunoaște împrejurările în care a fost împușcat, în timpul când apăsa știeții Gărzii de Fier, legionarului Virgil Teodorescu.

Corpul legionarului uels a fost ridicat de familie. Miercuri la ora 10 și transportat la Hârșova cu o mașină.

În vederea înmormântării, ieri la orele 9.10 dim., au sosit cu trenul în gara Constanța d-nii: Cornelia Zelea Codreanu, Capitanul Gărzii de Fier, prof. I. Zelea Codreanu-tatăl, I. Moja, general Cantacuzino, Grănicerul, preot Dumitrescu și studentul Mărașescu.

Au fost primiți în gara locală de către d. Inginer Virgil Ionescu, candidatul organizației Gărzii de Fier la Constanța, avocat N. Șelton, șeful organizației locale, preotul Chivu și o grupă de legionari în uniforme, sub comanda legionarului Pătru Traian, cari au dat onorurile.

La coborârea din tren, Capitanul s'a adresat legionarilor cari l-au primit în gară, spunând următoarele:

„Am venit aici pentru a împăuna cu dvs. să petrec la locul de veci pe tânărul student Virgil Teodorescu, care și-a dat viața pentru cauza națională.

Nicotodată în anele politice din ultimii 50 de ani, nu s'a înscris un asemenea fapt!”

Dela gară, noii sosiți, împreună cu legionarii locali, s'au îndreptat spre Grand, de unde, la ora 9.30, au plecat spre Hârșova.

Impresionantul convoi a fost

salutat la Hârșova de către întreaga populație a orașului.

Legionarii sosiți din Constanța, împreună cu conducătorii Gărzii de Fier, s'au perindat prin fața cinstitei înmormântări Teodorescu, depunând jerbe de flori.

La orele 9.30 în jurul casei părintești a celui uels s'a adunat întreaga populație a orașului, și erul fiind coborât în stradă, unde preoții Apostol, Chivu și Dumitrescu, — ultimii doi din Garda de Fier, au oficiat un serviciu religios, după care convoiul mortuar s'a îndreptat spre biserică.

Au participat în afara de încredințat și autoritățile hârșovene, în frunte cu primarul orașului.

După serviciul divin, s'au ținut următoarele cuvântări.

Avansat comandant legionar post-mortem

Prin ordon de st. pe legione, legionarul Teodorescu a fost avansat la gradul de comandant legionar, cel mai înalt grad în legiune.

Scrierul a fost coborât apoi în mormânt, după care legionarii au cântat cântecele: „Te vom plânge, Prigoana, Hora Legionarilor și altele.

După ce s'a aruncat deasupra mormântului cel din urmă bulgăre de pământ, legionarii împreună cu Capitanul au jurat că vor continua lupta în care el a căzut, lăgăduind că vor veni din când în când să-i vadă mormântul.

V. S. P.

Discursul roșit de Capitan

În calitatea mea de comandant, aduc azi salut legionarilor pentru sufletul care s'a ridicat în pași de defilare din mijlocul nostru.

Amintirea lui ne va fi toamnă călăuzitoare în lupta pentru binele patriei și neamului, iar mormântul lui să ne fie exemplul sacrificiului ce trebuie să-l depunăm oricând român conștient.

Întă-nu la omurg la marginea unei grupe de ochi. Sub jăcăt și caldă rămină un legionar îmbrăcat în cămașă verde, un copil al acestui oraș căzut în datoria sa.

Dar în fața grupei deschise o mare și greu problemă se pune pentru mine ca comandant. Văd o forță care acum 15 ani își cheama tineretul de pe toate meleagurile ca să lupte și să moară. La apelul ei, tineretul a răspuns.

Mai târziu, această forță a început să-și bată joc de toi ce ea în era românească, de orfan, văduve, invalizi...

O forță care își împușcă pe cei mai buni copii ai ei, nu mai e o forță.

Dacă grupea aceasta nu va face ea țara să nu-și mai apăsare copiii ei, noi, conștienți de menirea noastră, cu brațul vârfos, cu inima vitătoasă și cu coraj, omenirea răului nu vom suferi și vom sta gata de moarte.

Trănească toți imbecilii, toți Eucorii, toți Neaștinții, până când în această țară vom găsi calca ce duc la mântuirea ei.

Noi, pe tace, camarade, te vom răstăna.

Îți las ca supremă amintire această armă albă, pe care o vei păstra în vece ca simbol al jertfei pe care ai făurit-o.

Cozile de topor

Padurea lumii românești care se vrea verde și temelnic înălțată în solul patriei, a trezit la viață aprigă pe dușmanii de todeauna ai neamului acestuia, definitiv expropriat de putința de a mai jelui ca în codru. Un întreg arsenal, pe care de mult vreme Legiunea l-a identificat, a fost aruncat fără alegere, în luptă.

Minciuna struntată, calomnia ordinară, știri insidioase, se fabrică în laboratoarele ludei cu o satanică insistență. Nimic nu este crușat. Rând pe rând sunt prinse în valul acesta de specifică mândrie toate slănele țeluri ale luptei noastre. Gânduri, fapte, evenimente, sunt prostănac răstălmăcite, istoria este tradusă cu idioata rea credință, pentru că viața aceasta nouă la care s'a trezit neamul să nu-și găsească liniștea, să nu-și ale răgazul construcției.

S'au prins în hora drăcească a infamiei toate bucuriile fără rădăcină, tot genoul pe care lura legionară l-a scos din tîmbita lui putrezire, tot puroiul pe care bisturiul verde l-a stors din trupul nației, care să vrea sănătos.

Și în vreme ce legionarul ostenește din zori și până înnoptă pe șantier, pentru a ridica din ruinele lumegănde ale trecutului putred, o țară nouă, ficălogia încearcă atacuri piezișe.

O, nu luptă cu luda înceasă să ne lovească din întunecare ne doare. Suntem cu nobil la dușmanul acesta de todeauna, chiar atunci când truda zilei prelungite ne lasă piosapele să cadă.

Ne doare însă criminala înconștiență a românului din solda ludei, căreia îi facem binele cu deasile și care în loc de a pune umărul alături de noi, ne încearcă drumurile cu toi venim din el, ne încearcă umerii, plini de greutatea zilei, cu toi putreză din suflă.

„LIBERTATEA” din 25 Noiembrie 1933

† Părintele Moja

Miercuri seară, la orele 7, a trecut holțarele vesetății, în vârstă de 72 de ani, luptătorul neîfricat d. Gărzii, părintele protopop, Ion Moja.

Toată viața lui a fost închinată jertfei. Neamului căsă de român, care merită o scară mai bună.

A căzut la datorie, așa cum se cuvenea unui legionar, în cer, a dus zăla biruinței Capitanului și încredințat drag, căzut în luptă pentru apărarea Crucei lui Hristos.

Nota biografică

Părintele Ion Moja s'a născut la 31 Decembrie 1860 în comuna Născă, județul Hunedoara unde tatăl său era preot.

Studiile le-a făcut la Brad și Blaj, iar teologia la Sibiu. A fost coleg de facultate cu Hristu Chendi. Ca student se remarcă prin deosebitul său talent literar.

La studiile de teologie a fost povestit în versuri.

În același timp lucrează în redacția ziarului „Posta Poporului” din Sibiu. La „Tribuna” lucrează alături de George Coșbuc cu care era foarte bun prieten și Eugen Brate. Face parte din redacția „Telegrafului”, la Sibiu.

La 1890 este ales preot la Orăștie. Aici începe o activitate neobosită în domeniul cultural și îndesăbini cal economic. În 1897 12 frunziș ai Partidului Național din Ardeal întemeiază „Libertatea”, însoțind cu conducerea pe pe părintele Moja.

Acasă găsita deschide imediat lupta politică împotriva ungurilor, urmând pătrunderea românilor în parlamentul maghiar, dela tribuna cărui să se vrea satisfăcătoare drepturilor și drepturilor naționale.

La început „Libertatea” era numai pentru intelectuali, fiindcă așa cerea împrejurările. Mai târziu întemeietorii au abandonat cerând dreptul de proprietate par. Moja, care o schimbă în gasetă pentru popor. Din această clipă „Libertatea” la un avânt formidabil. Îi face apoi un adăos: Poate interesantă armată de „Tovarășii”, pagina economică și „Hobărnice” pagina de humor.

Toată generația ardelenă și la vârstă de 50 ani, a crescut în duhul acestei gasete. Cu acest

Suspendarea revistei „Libertatea”

În cursul anului 1932, în timpul marei prigoane, părintelui Moja i s'a retras permisiul pe care lăsa, după o activitate stăruitoare de 42 de ani, în slujba românească.

Revenind cu săptămăna trecută asupra acestui mareci, pora Moja scrie d. rului Bornemisea următoarele:

„Ma bucur că mi se dă dreptate întru lămurirea mea și mă înfăptuiesc întru lămurirea mea până a nu fi pensionat, ci în plină activitate.”

Părintele Moja a fost nevoit să-și suspende revista „Libertatea” pentru lipsa de abonamente și din cauza ingerințelor cenzurii.

În cartea sa, „42 de ani de activitate stăruitoare” spune:

„Așa li putut să asigur apariția săptămăna mea vremei politice „de guvernământ”, care să mă ajute în timpul crizei, mai ales să eram în lămurire stăruitoare când de unit când de alții, spunându-mi că s'a-mi pară rău, dar n'am putut face altfel pentru că presă curând trebuia să-și parăsească neputându-mă împăna cu „politica” ce se face de partidul nostru plin de ploșite evreiești în colțul lor.

Nu mă puteam duce cu esteri pentru la gât meditațiune au Auzit, Blah, Kaufman, Wiedez și Wolff masculat și feminin.

De scria mai scria că în apoteoză, o vorbă bună, prin laile ce se tin în curățenie națională. Crea revistelei s'a mai agrăvat prin criza cenzurii.

Dumnezeu m'a ajutat să văd 80 la cîntă din viața mea, implinit. Neamul nostru va trăi în corăbă alăile lui adevarate libertate și de stăpîn în țara lui, pe care să nu la are.

Pentru vederea acestor alile, căt mai curând, peste noi, mă rog lui Dumnezeu, iar bărbățiile politice cu adevarat Români, la d. „Dați jăci, dăci dăci și și și și, acest vitor român, poporul românesc o presă populară, patriotică și neînfrântă.”

Imediat ce s'a anunțat moartea părintelui Moja, la capătul lui atului dispărut au sosit d. n. Elena Cornelia Codreanu, rudă, d. n. și d. Leonida Pop.

A fost apoi transportat la biserica Sf. Ili Gorgani și așezat pe catafale, în prezența gărzilor

și a mere poporul român la căbat în 1914, când păr. Moja făcusea trecerea.

„Libertatea” devine din ce în ce mai violentă până când în 1918 guvernul maghiar a suprimat, iar părintele vine la București. Același ocaziune de lăptăș, îl face să și aiet să scrie în luptă.

Secole gasete și o trimite în America și în țările de prezenței din lăptăș.

În 1917 guvernul român îl trimite în America împreună cu Vasile Luca și Vasile Stoilescu unde și așază scota „Libertatea” și face propagandă românească.

Inchisorile

Pentru activitatea lui de gazetar și de tribun par. Moja, a suferit dela Unguri prigoana și închisoarea.

Zăcut în timpul spărtului lui a fost amendat cu 30000 coroane aur, iar pentru articularia sa de el cu peticul deșelării așezat lui Matei Corvinul la Cluj, în lăptăș. „A morii Măia și cu el dreptateas justiția ungură lăcomdă la un an închisoare.

Redactorii au suferit și ei numeroși ani de închisoare. Dar prigoana mai rău îl îndărăște. Căsat lui căsuna cu un tunet, în serie și în via grăto, în lăptăș tuturor românilor.

Informații es și după unire.

Opera neînfrântă

După ce fusese ales în parlamentul României 1919 și 1923, când se desparte de partidul național, și activase în Mișcarea Legionară care s'a înfruptat în ani de cruntă prigoană, se reface la Orăștie unde scrie 442 ani de gazetărie și adună material pentru a scrie în 3 volume „Viața tatălui și tatălui Moja”.

Din nefericire opera aceasta n'a fost scrisă. A fost însă terminată monumentala biserică din Orăștie, construită numai din strădania sa și care urma în primăvară să fie sfințită în prezența I. P. S. Mitropolitului Ardealului.

A murit la capătul biruinței, dar viața lui rămâne o pildă vrednică de urmat de toți românii.

Discursul preotului Ioan Chivu

Orașul Hârșova s'a îmbrăcat în dolu. Vestea a străbătut toată țara. Unul dintre noi a plecat.

Camaradul Virgil Teodorescu nu va mai fi în mijlocul nostru decât câteva clipe.

El va rămâne încă veșnic printre noi. Memoria lui ne va fi sfântă ca și moartea lui împede.

Îi jurăm în acestă credință neclintită.

Jertfa lui o vom păstra cu sfășenie, așa cum a lăsat el în ziua în care a căzut.

Părinții să nu-l plângă. O lăcrimă sfântă depunem noi, camarazii lui.

Jertfa lui Virgil Teodorescu nu aduce cu o durere copioasă, ci o durere înălbătoare.

Lupta va fi dusă mai departe, ca jertfa lui să nu fie zadarnică.

Cuvântarea lui Ionel Moja

Virgil Teodorescu prin jertfa lui s'a înălțat la o mare nobleță, putând fi pus alături de marile figuri populare în țara noastră.

Jertfa lui e mai nobilă ca a soldatului de pe câmpul de luptă, căci neorțat, el împas de un ideal, s'a aruncat în vârtăle luptei pentru salvarea crucii lui Iisus. A căzut victimă a datoriei sale.

În numele unui grup de tineri studenți, cari acum 10 ani au deschis această luptă, îi aduc camaraderescul lor salut.

Cuvântarea Generalului Cantacuzino

Iată sacrificiul suprem!... Iată!!

E luptă între două lumi. Între aceste două lumi este astăzi cadavru lăptășului nostru Teodorescu.

Dar lupta aceasta am înțeles să fie o luptă de idei și, cînd vorbim, nu o luptă pe viață și pe moarte.

Nu am început noi.

Întăit care cade e al nostru, nu al lor.

Nu noi suntem agresorii, ci victimă. O victimă care nu se frînge, nu se bocește și de care suntem mândri.

Poate să am părere de rău cînd văd 20 ani în scrierul ei în picior.

Nu-l boiem, dar stăm ulmiți de fapta pe care nimeni n'ar putea-o răstălmăci sau explica.

Suntem geloși că nu suntem în locul lui.

În fiecare zi, la fiecare pas, ne izbim de frați de-al noștri căzuți în nenorocire.

Cîți dintre noi se opresc, pentru o clipă, spre a-și întoarce privirile înăuntrul sufletului și a zice: ȘI EU SUNT VINOVAU DE SUFERINȚA ACESTUIA!

Nebune, gîndește-te că dacă nu era el poate că erai tu în locul lui; gîndește-te, mai ales, că și tu poți cădea în situația lui.

Dumnezeu te-a înălțat, zilele trecute, cu glas de cutremur: ÎN NOAPTEA ASTA PUTEM SĂ-ȚI IAU VIAȚA!

LA CE-ȚI VOR FOLOSI AVUȚIILE AGONISITE?

Urmare din pagina 4-a

conștiență să a tras de frica de a nu fi dezarmat.

În urma acestui atac legionarii s'au împușcat.

CERCETĂRILE PACHETULUI

La ora 8 d. a. a fost înălțat pachetul.

D. prim preotului Moșanu și preotului Petrescu au început cercetările, cari se fac la chezură. Cînel legionari, împreună cu d. avocat Șelton, șeful Gărzii de Fier, au prezentat azi dimineață la chezură pentru cercetare.

Decesionea au fost aduși la chezură gardianul criminal și celălalt polițist, cari au participat la crimă.

RELATĂRILE MINISTERULUI DE INTERNE

Iată și relatarele ministerului de interne:

Un grup de partizani ai „Gărzii de Fier” vînd să lăpăse pe zădărnici arăstul Constanța niște alile cu continut înesădial, înălțînd apăsăta unui sergent de itag, au cădat asupra lui.

Seriat între timp alți sergenți de itag în ajutorul celui atărat s'a născut o lăptăș.

Un membru al „Gărzii de Fier” rîndu cu un cuțit la mînă pe

